

עפ"א 20845/03/17 - עיריית קרית אתא- ח.פ נגד בתיה שטיינר

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 20845-03-17 עיריית קרית אתא- ח.פ 500268008 נ' שטיינר

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת רונית בש

המערכת עיריית קרית אתא- ח.פ

נגד

המשיבה בתיה שטיינר

פסק דין

1. בפני ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בקרית, שניתנה ביום 26.1.17 ע"י כבוד השופט עמית, ד"ר מרדכי ארגמן (להלן: בית משפט קמא) בתיק עמ"א 54624-09-16, במסגרתה נעתר בית משפט קמא לערר שהגישה המשיבה ביום 22.9.16 וקבע, כי החלטת מועצת עיריית קרית אתא שניתנה ביום 24.7.13, מכוח סעיף 9 לחוק הרשויות המקומיות (שימוש ארעי במגרשים ריקים) תשמ"ז-1987 (להלן: חוק הרשויות המקומיות או החוק), אינה מהווה, בהתאם לחוק, צו לתפיסת מגרש.

רקע עובדתי והשתלשלות העניינים

2. המשיבה היא הבעלים של חלקת קרקע בשטח של 643 מ"ר, הידועה כחלקה 244 בגוש 11017, והמצויה מדרום לרחוב שבטי ישראל במרכז העיר קרית אתא (להלן: החלקה או המגרש). החל משנת 1983 משמשת החלקה את המערכת כמגרש חניה, וזאת על פי צו, שתוקפו למשך 5 שנים, אשר הוצא מכוח חוק הרשויות המקומיות, ואותו חידשה המערכת מעת לעת.

3. ביום 26.5.08 הוציאה המערכת צו ארעי למגרש שתוקפו עד לשנת 2013 (להלן: הצו משנת 2008). ביום 26.6.13 הודיעה המערכת, באמצעות מנכ"ל העירייה, למשיבה בדבר הארכת תוקפו של הצו משנת 2008, זאת בחמש שנים נוספות. המשיבה הגישה ערר לבית משפט קמא, במסגרת תיק עמ"א 60015-07-13 (להלן: הערר הראשון), בטענה כי ההודעה הנ"ל אינה מהווה צו, כהגדרתו בחוק. ביום 23.7.14 ניתנה החלטת בית משפט קמא בערר הראשון, ובמסגרתה נקבע, כי אין בהודעת מנכ"ל העירייה מיום 26.6.13, כדי להוות צו שכן הוצאתו אינה מצויה בסמכותו של המנכ"ל. צוין כי סמכות זו נתונה, על פי חוק הרשויות המקומיות, למועצה בלבד.

4. בהמשך לאמור לעיל, החליטה המערכת לקיים ישיבה במועצת העיר ולקיים למשיבה שימוע לעניין הארכת תוקפו של הצו. ביום 17.7.13 נערך למשיבה שימוע, ולאחר השימוע התקיימה ביום 24.7.13 ישיבת מועצת העיר, ובמסגרתה "הוחלט, פה אחד, לאשר החלטת צו על פי חוק הרשויות המקומיות (שימוש ארעי במגרשים ריקים) על

חלקות 244,242,241 , בגוש 11017" (להלן גם: החלטת המועצה).

5. ביום 24.7.14 לאחר מתן פסק הדין בערר הראשון, פנה ב"כ המשיבה לב"כ המערער וביקש ממנו לתאם עם המשיבה מועד למסירת החזקה במגרש. במענה למכתב הנ"ל, שלחה המערער ביום 29.7.14, את תגובתה לפנייה הנ"ל, תוך שהבהירה כי בהינתן החלטת המועצה מיום 24.7.13, המהווה צו ארעי בהתאם לחוק הרשויות המקומיות, הרי שאין בכוונתה למסור את החזקה במגרש לידי המשיבה.

6. בעקבות מכתבה הנ"ל של המערער, הגישה המשיבה ערר נוסף לבית משפט קמא שנידון במסגרת, תיק עמ"א 2928-09-14 (להלן: הערר השני). המשיבה עתרה בערר הנ"ל כי בית המשפט יקבע כי המכתב ו/או הפרוטוקול מיום 24/07/13 ו/או כל החלטה או הודעה אחרת מטעם המערער, אשר ניתנו עד למועד הגשת הערר, אינם מהווים צו נדרש כחוק. ביום 10.9.14 הגישה המערער בקשה לסילוק על הסף של הערר השני. בו ביום, הורה בית משפט קמא על סילוק הערר על הסף בציינו, כי מכתבו של ב"כ המערער מיום 29.7.14 אינו אלא מענה למכתבו של ב"כ המשיבה מיום 24.7.14 ואין הוא מהווה צו כלשהו. מטעם המשיבה לא הוגש ערעור על החלטת בית משפט קמא שניתנה, כאמור, בערר השני.

7. כאן יצוין, כי טרם נדון הערר הראשון, הגישה המשיבה תביעה לבית משפט השלום בקריות, ובמסגרתה עתרה, בין היתר, לחייב את המערער בתשלום דמי שימוש ראויים עבור המגרש. בהתבסס על החלטת בית המשפט בערר הראשון, הגישה המשיבה בקשה לתקן את תביעתה הנ"ל. ביום 8.10.15 ניתנה החלטת בית המשפט, הדוחה את בקשת המשיבה לתיקון כתב התביעה (החלטתה של כב' השופטת לובנה שלאעטה-חלאילה ב-ת"א 12-13-127423). המשיבה סירבה להשלים עם ההחלטה שניתנה, כאמור במסגרת בקשתה לתיקון כתב התביעה והגישה לבית משפט זה בקשת רשות ערעור במסגרת תיק רע"א 16583-11-15. בהחלטה בבקשה הנ"ל שניתנה ביום 23.12.15 ע"י כב' השופט בטינה טאובר נקבע: "יתר על כן ולמעלה מן הצורך, סבורני, כי דין הבקשה למתן רשות ערעור להידחות גם לגופם של דברים. עיון בפסק דינו של בית המשפט לעניינים מנהליים [צ"ל: מקומיים-ר.ב.] בערר הראשון, מלמד, כי יריעת המחלוקת שנפרשה בפניו עניינה בהחלטת מנכ"ל המשיבה להורות על הארכת הצו. בית המשפט לעניינים מקומיים קבע אמנם בסוגיה זו, כי החלטת המנכ"ל אינה יכולה לעמוד, מכיוון שזו התקבלה שלא כדין. ואולם, אין בכך כדי ללמד דבר על חוקיותה של ההחלטה שהתקבלה ביום 24/07/13 לאחר שהתאספה מועצת המשיבה וקיבלה החלטה על הארכת הצו. בנסיבות אלה, משנמנעה המבקשת מלערער על החלטת מליאת מועצת המשיבה מיום 24/07/13, ברי, כי צו זה עומד בעינו, ואין בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים כדי להצדיק את תיקון התביעה במתווה שבו התבקש התיקון" (סעיף 27 להחלטה הנ"ל). יוער בנקודה זו כי לאחר מתן ההחלטה מושא הערעור בתיק זה, נעתר בית משפט השלום בקריות לבקשת המשיבה להפסקת התובענה בתיק הנ"ל, והורה בדבר הפסקת התובענה, ללא צו להוצאות, זאת בפסק דין שניתן ביום 16/2/17, ואשר העתק הימנו צורף לתגובת המשיבה לערעור זה.

8. ביום 22.9.16 הגישה המשיבה לבית משפט קמא ערר שלישי (הערר מושא הדיון שבפנינו), ובמסגרתו ביקשה המשיבה כי בית משפט קמא יקבע כי החלטת המועצה אינה מהווה צו, כנדרש בחוק הרשויות המקומיות (להלן: הערר השלישי). המערער בתגובתה לערר השלישי, טענה כי פסק הדין בערר השני, במסגרתו נדחתה טענת המשיבה בעניין החלטת המועצה, מהווה מעשה ב-דין, ולפיכך מנועה המשיבה מלשוב ולעלות טענות

אלו. עוד נטען ע"י המערערת, כי המועד להגשת ערר על החלטת המועצה, חלף זה מכבר, ועל כן יש לדחות על הסף את הערר השלישי. בקשת המערערת לדחיית הערר השלישי על הסף נדחתה, ללא הנמקה, ע"י בית משפט קמא בהחלטתו שניתנה ביום 9.11.16. המערערת ערערה בבית משפט זה על ההחלטה הנ"ל בתיק עפ"א 35781-11-16. ביום 20.11.16 ניתנה ע"י כב' השופטת אספרנצה אלון החלטה בתיק הנ"ל, המורה לבית משפט קמא לנמק את החלטתו הדוחה את הבקשה לדחיית הערר השלישי על הסף. בד בבד נקבע בהחלטה הנ"ל כי המועד להגשת תשובת המערערת לערר השלישי מוארך עד להחלטה אחרת שתינתן ע"י בית משפט קמא. ביום 19.1.17 התקיים דיון, במעמד הצדדים, בפני בית משפט קמא ובעקבותיו ניתנה ביום 26.1.17 ההחלטה מושא הערעור בתיק זה.

החלטת בית משפט קמא

9. בית משפט קמא קבע בהחלטתו, כי יש לדחות את בקשת המערערת לסילוק הערר על הסף. במסגרת נימוקיו, ציין בית משפט קמא כי בהחלטות בערר הראשון ובערר השני, לא נקבע כי החלטת מועצת העיר מיום 24.7.13 מהווה צו לתפיסת המגרש. צוין כי המערערת לא העלתה טענה ולא ראתה את החלטת מועצת העיר מיום 24.7.13 כצו. בית משפט קמא קבע, כי רק במסגרת הערר השלישי העלתה המערערת טענה זו. עוד קבע בית משפט קמא בהחלטתו: "אציין כבר כעת, כי הפרשנות שיש לתת להוראות החוק, על מנת לממש את תכליתו של החוק, מחייבת הוצאת צו חדש כל אימת שמועצת עיר מחליטה לעשות שימוש בסמכותה לתפוס מגרש ריק על פי סמכותה, ההחלטה עצמה היא תנאי בלעדיו אין, אך להחלטה עצמה אין מעמד של צו. על סמך ההחלטה רשאית מועצת העיר להוציא צו, שיכלול את כל הפרטים המפורטים בסעיף 13 לחוק. באין צו, סמכות התפיסה לא נשתכללה לכדי מימוש כדין" (סעיף 4 (ב) להחלטה).

10. בית משפט קמא בחן את הבסיס הסטטוטורי הרלוונטי לענייננו, המעוגן בחוק הרשויות המקומיות, וכן את התכלית שבבסיס החוק, לבל יהפוך מגרש ריק בטבורה של עיר למקור של מטרד. הוטעם בהחלטה כי החוק, עפ"י תכליתו, לא נועד להוות פיתרון למצוקת חנייה בערים, בצד השמירה על אכות הסביבה ועל אכות החיים. כן צוין בהחלטה, בהתבסס על פסיקת בית המשפט העליון (בג"ץ 183/95 כפר הנוער "גלים" נ' ראש עיריית טירת הכרמל ואח'), כי נמצא בחוק איזון ראוי בין זכויות הקניין של הפרט לבין טובת הציבור והפרט, וכן כי באיזון הראוי יש כדי להגן באופו מדוד ומאוזן על האינטרסים של בעלי המגרשים, כפי שעולה מהוראות החוק, הקובעות תנאים וסייגים להפעלת סמכותה של הרשות.

11. בהחלטה צוין כי מדובר בתפיסה חוזרת ונישנית של המגרש, ולפיכך על בית המשפט להכריע, האם הארכה של תפיסת המגרש לחמש שנים נוספות נעשתה כדין? נבחנה ע"י בית משפט קמא לשונו של סעיף 8 לחוק, הקובעת: "תקפו של צו לשימוש ארעי הוא לחמש שנים והוא ניתן להארכה ע"י הוצאת צו חדש לפי סעיף 2 או סעיף 5; על הארכה כאמור יחול סעיף 9". בית משפט קמא סבר כי התיבה "והוא ניתן להארכה", ראוייה לפרשנות, לצורך ביאור הביטוי "והוא". בית משפט קמא ציין כי "והוא" מתייחס ל"שימוש ארעי" ולא ל"צו". לפיכך, צוין בהחלטה כי משפג הצו שקדם להחלטת מועצת העיר מיום 24.7.13, בתום חמש שנים, לא ניתן להחיותו לתקופה נוספת כלשהי, וכן כי כל מה שהוסמכה המערערת להאריך הוא- ה"שימוש הארעי" במגרש לתקופה נוספת של חמש שנים

וזאת "על ידי הוצאת צו חדש". עוד נקבע כי אף אם היה לפרש את לשון הסעיף כמתייחסת להארכת הצו ולא להארכת איסור השימוש, הרי שהמחוקק התווה דרך להארכת הצו בדרך של מתן צו חדש. יוער בקצירת האומר בנקודה זו, כי התיבה "והוא ניתן להארכה" מתייחסת, עפ"י לשונו של הסעיף, ל"צו" ולא ל"שימוש", שהרי ברי ממקרא הסעיף כי הצו לשימוש ארעי הוא הניתן להארכה.

12. עוד נקבע בהחלטה, כי החלטת מועצת העיר אינה מהווה גושפנקא חוקית לביצוע תפיסת המגרש, שכן על בסיס ההחלטה מוסמכת המשיבה להוציא צו חדש, בו יש לציין את פרטי החלטת מועצת העיר ולפרט את התנאים הבאים, הנזכרים בסעיף 13 לחוק הרשויות המקומיות:

"(1) המקרקעין שעליהם הוא [הצו-ר.ב.] חל;

(2) העובדה שהמגרש הוא מגרש ריק ודרוש לציבור באופן ארעי כל עוד הוא ריק וכי מתן הצו אינו פוגע בזכויות הקנין של בעל המגרש;

(3) תוכן פרק ד".

13. לאחר שבחן את נוסח החלטת מועצת העירייה מיום 24.7.13, סבר בית משפט קמא כי לא ניתן ליתן פרשנות משפטית, לפיה ההחלטה מהווה צו. הובהר כי אם תתקבל עמדת המערערת לפיה, יש לראות בהחלטה הנ"ל צו שניתן כדת וכדין, אזי תתרוקן מתוכן הוראת סעיף 8 לחוק הרשויות המקומיות, הדורשת, כאמור, הוצאת צו חדש וכן יהפכו תנאי סעיף 13 לחוק למיותרים. הוטעם בהחלטה, כי לא בכדי יצא המחוקק מתוך הנחה כי בתקופה ארוכה של חמש שנים המצב יכול להשתנות, כך שהתנאים הבסיסיים הדרושים לשם גיבוש הסמכות להוצאת הצו כבר לא מתקיימים, ולכן המחוקק התנה את הארכת הצו בהוצאת צו חדש, על כלל המשתמע מכך על פי החוק, כאילו מדובר בצו ראשון. כן הפנתה ההחלטה למכתב של עו"ד חיים מלכה, יועצה המשפטי של המערערת, שנכתב ביום 6.8.13, ולפיו ראה האחרון במכתבו של מנכ"ל העירייה משום תוקף חוקי להארכת הצו, מבלי להתייחס להחלטת מועצת העירייה מיום 24.7.13 בהחלטה המהווה צו.

14. בית משפט קמא ציין בהחלטה, כי השאלה שעמדה להכרעה בפניו במסגרת הדיון בערר הראשון, נסובה על המשמעות המשפטית של הודעתו מיום 26.6.13 של מנכ"ל המערערת שהומצאה למשיבה 23 ימים לפני שהתקבלה החלטת המועצה מיום 24.7.13. בית משפט קמא ציין בנקודה זו, לפיכך, כי הודעת מנכ"ל המערערת מיום 26.6.13 לא נשענה על החלטת המועצה מיום 24.7.13. עוד הוטעם כי במסגרת הדיון בערר הראשון לא נטען ע"י המערערת, כי החלטת מועצת העיר מיום 24.7.13 הינה בבחינת צו שעל פיו ניתן לשוב ולתפוס את המגרש בהתאם לחוק, אלא כל שנטען הוא שאין צורך בצו חדש וכי הודעתו הנ"ל של המנכ"ל להארכת תפיסת המגרש ל-5 שנים נוספות, גם מבלי שקדמה לה החלטת מועצת העיר, מהווה המשך קיומו של הצו משנת 2008. בית משפט קמא ציין כי דחה בהחלטתו בערר הראשון את טענתה הנ"ל של המערערת, בקובעו כי ההודעה הנ"ל אינה מהווה צו, וכן כי קבע בהחלטה הנ"ל שאף בהחלטת המערערת מיום 24.7.13, אין כדי להפיח רוח חיים בצו הקודם שפג תוקפו, ומשכך אין צו שבית המשפט צריך להורות על ביטולו. באשר לערר השני, נקבע בהחלטה כי לא נטען בערר זה שהחלטת מועצת העיר מהווה צו, ואם היה נטען כך, הייתה נדחית טענה זו תוך הפנייה להחלטה שניתנה בערר הראשון. בית משפט קמא הוסיף וציין, כי נדחה הערר השני שכן לא נדרש דיון בטענות המשיבה לעניין פגמים בצו, זאת נוכח העובדה שלא ניתן צו כדת וכדין, ולכל היותר, ניתנה החלטה המהווה תנאי בסיסי להוצא צו

תקף. עוד הובעה בהחלטה פליאה על אי הוצאת צו חדש ע"י המערערת, כפי שנעשה בעבר.

15. בית משפט קמא בחן את המתווה הראוי לשימוש בסמכות מועצת העיר לתפיסת מגרש ריק בהתאם לתכלית חוק הרשויות המקומיות, תוך שהבהיר כי מועצת העיר חייבת לפעול בהתאם למתווה זה, מבלי לדלג על אף שלב, בין אם מדובר בתפיסת מגרש ריק בפעם הראשונה, ובין אם מדובר בהארכת התפיסה ל- 5 שנים נוספות.

16. בסיכומי של דבר, דחה בית משפט קמא את בקשת המעררת לדחיית הערר על הסף, קיבל את הערר וקבע כי החלטת מועצת העיר מיום 24.7.13 לא מהווה צו, כדרישת החוק, לתפיסת המגרש, זאת כפי שנקבע בהחלטה בערר הראשון. בית משפט קמא קבע, כי אין מקום לקיים דיון בטיעוני המשיבה ביחס לפגמים, שלטענתה נפלו בעצם קבלת ההחלטה הנ"ל, תוך שקבע כי גם אם ימצא כי ההחלטה התקבלה כדיון, הרי שלא יהא בכך כדי לשנות את תוצאת הדיון בערר והמסקנה כי לא ניתן צו.

נימוקי הערעור

17. לטענת המערערת, טעה בית משפט קמא עת שביכר לקבל את הערר מבלי לקיים דיון לגופו של עניין, אלא אך דיון בבקשה לדחיית הערר על הסף. נטען כי נשגב מבינתה של המערערת מה היה עליה לעשות על מנת שהחלטת המועצה תחשב כ"צו", שניתן כדת וכדין. למעלה מכך, מוסיפה וטוענת המערערת, כי גם אם נפל פגם טכני בהחלטת המועצה, הרי שנכח חזקת התקינות החלה על החלטות המועצה, אין בסיס לקביעותיו של בית משפט קמא בהחלטתו.

18. עוד טוענת המערערת, כי בית משפט קמא יצק דרישה צורנית-פורמליסטית למתן הצו, שאינה קיימת בחוק. נטען כי על אף שהוכח בפני בית משפט קמא כי כל התנאים הדרושים לצורך מתן הצו על פי החוק התקיימו, הלכה למעשה, דחה בית משפט קמא את בקשת המערערת לדחיית הערר על הסף. הוטעם כי המשיבה קיבלה הודעה בדבר כוונת המערערת להמשיך ולעשות שימוש במגרש על פי החוק, אליה צורף פרק ד' לחוק; נערך למשיבה שימוע בעניין; נתקבלה החלטת המועצה בעניין; ניתנה למשיבה הזדמנות להגיש ערר (שהוגש על ידה בפועל). מכאן מבקשת המערערת להסיק, כי למשיבה הייתה ידיעה מובהקת בדבר כוונת המערערת להאריך את הצו.

19. מוסיפה וטוענת המערערת, כי בית משפט קמא טעה עת שקיבל את הערר, שכן היה עליו לדחותו מחמת מעשה בית דין. נטען בנקודה זו כי על ההחלטה בדבר דחיית הערר השני על הסף לא ערערה המשיבה, על אף שבערר השני הועלתה טענת המשיבה כי החלטת המועצה אינה "צו" כנדרש בחוק. אי לכך, עפ"י הנטען, הפכה החלטת בית משפט קמא, במסגרת הערר השני, לחלוטה, והמשיבה אינה רשאית, על פי דין, להגיש את הערר השלישי. לשיטתה של המערערת, אי הגשת ערעור על הערר השני ע"י המשיבה מלמד, כי השלימה עם תוצאותיו. יתרה מכך, טוענת המערערת, כי הערר השלישי הוגש בשיהוי ניכר, כטעם המצדיק, כשלעצמו, את דחייתו. עוד נטען, כי במסגרת הדיון בבקשת רשות הערעור שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום במסגרת תביעת דמי השימוש, נקבעה קביעה פוזיטיבית ע"י בית המשפט המחוזי, לפיה הצו עומד בעינו (סעיף 27 להחלטת בית המשפט המחוזי).

20. המערערת מפנה להוראות החוק הנוגעות להוצאת צו לשימוש ארעי וטוענת, כאמור, כי אין בחוק דרישה פורמליסטית - צורנית להוצאת הצו. באשר להוראות סעיף 13 לחוק, טוענת המערערת, כי כל ההליכים שננקטו על ידה מקיימים את הוראות הסעיף הנ"ל. צוין כי לאחר השימוע ושמיעת טענות המשיבה, התקיימה ישיבת המועצה ביום 24.7.13, שאז התקבלה החלטת המועצה. המערערת מוסיפה בנקודה זו, כי פרוטוקול החלטת המועצה הומצא למשיבה במסגרת מכתב היועמ"ש של המערערת מיום 6.8.13, תוך שהובהר במסגרתו כי עמדת העירייה הינה כי הצו חי וקיים.

21. עוד מוסיפה וטוענת המערערת, כי בית משפט קמא לא ציין בהחלטתו איזה פגם נפל בהחלטת המועצה שבעטיו החלטת המועצה אינה עונה לדרישות החוק להוצאת צו. נטען כי כל דרישות החוק התקיימו- המגרש ריק; נשלח מכתב למשיבה ביום 26.6.13, ממנו עולה בברור כוונת המערערת להמשיך ולעשות שימוש במגרש בהתאם לחוק ואילו צורף כל המידע הנדרש לפי סעיף 13 לחוק; נערך למשיבה שימוע וכן נערך דיון בעניין במליאת מועצת העירייה, אשר פרוטוקול הימנו נשלח לב"כ המשיבה.

22. בסיכומי של דבר, עותרת המערערת כי בית המשפט יקבל את הערעור, יורה על ביטול החלטת בית משפט קמא ויקבע כי החלטת המועצה משנת 2013 היא צו כחוק, העומד על כנו.

תגובת המשיבה

23. בתגובה בכתב טוענת המשיבה כי המערערת בתיק זה עושה מזה 30 שנה, שימוש "ארעי" בחלקת המשיבה, וזאת בהתאם לחוק הרשויות המקומיות, אשר מטרתו הייתה לאפשר שימוש ארעי בלבד ולא שימוש קבוע.

24. בתגובה מפורטת השתלשלות העניינים מיום מתן מכתב מנכ"ל העירייה, שהתיימר להאריך תוקפו של צו קודם לתפיסת החלקה. בגין כך הוגש הערר הראשון, במסגרתו הורה פסק הדין שניתן ביום 23/07/2014, כי הצו הנ"ל בטל וכי אין כל צו אחר בתוקף, לרבות החלטת מועצת העיר מיום 24/07/2013.

25. נטען כי המערערת לא קיימה את פסק הדין הנ"ל ולא פינתה את השטח, כי אם טענה במכתב מיום 29/07/2014 לקיומו של צו ערטילאי, ולפיכך הוגש ביום 01/09/2014 הערר השני. בהינתן הודעת המערערת מיום 10/09/2014 כי המכתב הנ"ל איננו צו, נמחק הערר, אולם בכל זאת עמדה המערערת בסירובה ולא מסרה את השטח.

26. עוד נטען בתגובה כי לאחר סירובה של המערערת לפנות את השטח, פעלה המשיבה לתיקון תביעה שהגישה נגד המערערת בבית משפט השלום, זאת בדרך של הוספת סעד של סילוק יד מהחלקה. במסגרת הדיון בתביעה הנ"ל, טענה המערערת כי קיים צו בתוקף. בית משפט השלום קבע בדיון ביום 08/10/2015, כי לא ניתן לומר שלא קיים צו בתוקף, בהינתן העובדה שבית המשפט לעניינים מקומיים לא התייחס לטענה שלא ניתן לראות בהחלטת מועצת העיר

מיום 24/07/2013 כצו חדש ערוך כדון, זאת מבלי שנפרסה בפני בית משפט השלום מלוא התשתית העובדתית המלאה . נטען כי אם היה מתאפשר למשיבה לתקן את כתב התביעה ולפרוס את מלוא התשתית העובדתית, היה נקבע ע"י בימ"ש השלום, כי לא ניתן לראות בהחלטת המועצה כצו, וכי פסק הדין בערר הראשון מהווה מעשה בית דין אף לעניין החלטת המועצה, מה גם שהמערער עצמה במסגרת סיכומיה בערר הראשון טענה כי במידה שיוחלט שמנכ"ל המערער לא היה רשאי להאריך את הצו, אזי יש לראות בהחלטת מועצת העיר כהחלטה תקפה.

27. נטען בתגובה, כי נוכח החלטת בימ"ש השלום שדחתה את הבקשה לתיקון כתב התביעה, הוגש הערר השלישי שבפנינו נגד החלטתה הנ"ל של מועצת העיר. צוין כי הערר התקבל בהיתן עמדת המערער עצמה בעבר, שהחלטת המועצה אינה צו חדש.

28. עוד נטען בתגובה, כי סעיף 13 לחוק קובע דרישה צורנית לצו, וכי המערער ערה לכך. צוין בנקודה זו, כי בעבר המערער נהגה להוציא צווים ערוכים כדון, וכי היה עליה לעשות כן אף במקרה שבפנינו. אולם, חלף זאת, המציאה המערער מכתב של מנכ"ל, שהתיימר להיות צו, אולם לא היה כן.

29. המשיבה טוענת, כי ברור מנוסח החוק, שעל הצו לכלול פרטים רבים ולפיכך ההחלטה של מועצת העיר אינה מהווה צו. נטען כי אף אם כוונה המערער לכך שפרוטוקול הדיון, במסגרתו ניתנה ההחלטה, הוא צו, הרי שלמעט צוין המקרקעין, אין ערוך הפרוטוקול כצו ואינו כולל את תוכן פרק ד' לחוק. צוין כי החלטת המועצה אינה כוללת את תוכן פרק ד' ואינה מציינת כי המגרש דרוש לציבור, ואף אינה מתיימרת להודיע כי מדובר בצו אלא בהארכת תוקפו בלבד, ולפיכך כיצד על המשיבה לדעת מהו מועד כניסת תוקפו של הצו החדש לתוקף ומהו המועד להגשת ערר על הצו.

30. עוד נטען כי לשיטת המערער, מועד הגשת הערר על החלטת המועצה הוא 30 יום מיום קבלת מכתב המנכ"ל, היינו עד ליום 01/08/2013, ואילו החלטת מועצת העיר הומצאה ביום 06/08/13, היינו בחלוף המועד להגשת הערר. המשיבה מלינה על כך, שלפי שיטת המערער, עליה "ללקט" רסיסי מידע, על מנת להרכיב תמונה שלמה ולהבין מהו הצעד הרשמי עליו ניתן להגיש ערר ומהו המידע האחרון להגשת ערר. עוד מלינה המשיבה על כך שהמערער עשתה הכל על מנת למנוע את זכותה החוקית של המשיבה וכדי להחזיק ב"כבשת הרש", להחנות את רכבי עובדי העירייה בקניינה הפרטי של המשיבה.

31. כן נטען כי במכתב שנשלח למשיבה ביום 6/8/13 על ידי המערער, לו צורפה החלטת המועצה, נכתב כי ההחלטה הנ"ל הינה משום הארכת הצו ולא צוין כי ההחלטה, כשלעצמה, מהווה צו חדש, וכן לא צוין כי למשיבה זכות ערר על החלטת המועצה, מה גם שבמסגרת עדותו צוין יועצה המשפטי של המערער, כי החלטת המועצה הינה לעניין הארכת הצו בלבד ובימ"ש קמא התייחס לכך בפסק דינו בערר הראשון, בסעיף 7, עמוד 9. המשיבה מביעה, לפיכך, תהייה לגבי המועד בו החליטה המערער, בינה לבין עצמה, כי החלטת המועצה מהווה צו חדש, זאת בניגוד לטענותיה בעבר. נטען בנקודה זו כי המשיבה אינה יודעת מהו מועד זה, שכן הוא לא נמסר לה על ידי המערער, זאת כדי לחסום את דרכה לפנות לבית המשפט.

32. המשיבה מלינה על כך שהמערערת עושה שימוש לא ראוי בטענה (במסגרת בקשה לסילוק על הסף של הערר השני) שהמועד להגשת ערר על החלטת המועצה חלף לאחר 30 יום מיום מתן החלטת המועצה. נטען כי הטענה הנ"ל נדחתה על ידי בימ"ש השלום, במסגרת החלטתו בבקשה לתיקון כתב התביעה.

33. המשיבה טוענת, כי מן הראוי לדחות את טענת המערערת, לפיה החלטת המועצה מהווה צו חדש, שכן במסגרת אותה החלטה צוין כי הישיבה כונסה לעניין הארכת הצו, וכך גם עולה מהמכתב לו צורפה החלטת המועצה. כן מלינה המשיבה על כך שהמערערת סירבה, לטענתה, לערוך לה שימוע טרם הוצאת הצו, זאת חרף החלטה שיפוטית באותו עניין, המורה למערערת לקיים שימוע, אף במסגרת של הארכת צו (המשיבה מפנה בעניין זה לע"פ (חיפה) 3786-06-09 עיריית קריית אתא נ' פסטנברג ואח').

34. המשיבה שבה ומדגישה כי אי קיום הוראות סעיף 13 לחוק, אינו מהווה משום פגם טכני. המשיבה תמהה על כך שהמערערת חרגה ממנהגה בעבר לקיום הוראות החוק והמצאת צווים קודמים, ופעלה, בניגוד לדין, להמציא מכתב מנכ"ל המתיימר להיות צו, ואח"כ לטעון כי החלטת המועצה היא צו.

35. באשר להחלטת בימ"ש קמא, במסגרת הערר השני, טוענת המשיבה כי עסקינן בהחלטה בבקשה לסילוק על הסף, שמקורה בתשובת המערערת, לפיה לא היה מקום להגשת ערר, שכן המכתב שנשלח למשיבה אינו מהווה צו. צוין כי בהחלטה הנ"ל התקבלה טענת המשיבה כי אין צו נוסף. בד בבד נטען, כי יש לדחות את הטענה, לפיה מחיקת הערר מכשירה את החלטת המועצה כצו, זאת מחמת הכלל של "השתק שיפוטי". נטען כי הטענה, לפיה יש למחוק את הערר השני מאחר שהמכתב אינו מהווה צו, עומדת בניגוד גמור לטענה, לפיה מחיקת הערר מכשירה את החלטת המועצה כצו, דבר המלמד בדבר חוסר הגינות, מעבר למקובל.

36. כן נטען כי טענת המערערת כי החלטת בימ"ש השלום בעניין תיקון כתב התביעה, קובעת כי קיים צו שריר וקיים, מקוממת ומהווה דוגמא נוספת להעלאת טענות סותרות על ידי המערערת, זאת בהינתן העובדה שהמערערת טענה בכתב ההגנה באותו תיק, ובתגובה לבקשה לתיקון כתב התביעה, כי בימ"ש השלום נעדר כל סמכות לדון בתוקפו של הצו.

37. המשיבה טוענת כי די בקריאת החלטת המועצה כדי להיווכח שמדובר בהארכת צו ולא במתן צו חדש, וכך גם עולה ממכתב יועצה המשפטי של העירייה, המציין כי החלטת המועצה הינה להארכת הצו, כמו גם מפסק דינו של בימ"ש קמא בערר הראשון, שהתייחס למכתב הנ"ל ולעובדה שמובהר בו כי החלטת המועצה הינה לעניין הארכת הצו בלבד. נטען כי בימ"ש קמא פסל את החלטת מועצת העיר פסילה מהותית, זאת בהינתן התנהלות המערערת, אשר בעצמה לא ראתה בהחלטת מועצה העיר כצו.

38. המשיבה טוענת כי פסק דינו של בימ"ש קמא מנומק היטב וכי קבלת הערעור בתיק זה תגרום לכך שרשויות יוכלו לעשות שימוש בחוק ולמנוע הגשת עררים, שכן המידע בעניין מועד הגשת הערר, ייבלע בין מסמכים שונים.

39. המשיבה טוענת כי יש לדחות את טענת המערערת כי לא ניתנה לה זכות תגובה לערר השלישי, זאת בהינתן העובדה שהתקיים בפני בימ"ש קמא דיון מלא והועלו בו טענות הצדדים.

40. לפיכך, בסיכומו של דבר, מבקשת המשיבה בתגובתה, לדחות את הערעור בתיק זה ולפסוק הוצאות לדוגמא על המערערת, בשים לב לכך שהיא טענה טענות סותרות, בניסיון לזכות במגרש חניה פרטי סמוך לבניין העירייה.

טיעוני ב"כ הצדדים בדיון

41. בדיון בפניי היום חזר ב"כ המערערת על האמור בהודעת הערעור, תוך שציין כי המערערת רואה בהחלטה של מועצת העיר מיום 24/7/13 את מועד חידוש הצו, וכי לפיכך, מתחילה להימנות תקופת 5 השנים, במסגרתה מוארך הצו, החל מהמועד הנ"ל. כן ציין ב"כ המערערת, כי במסגרת הערר השני עתרה המשיבה כי יקבע בית המשפט שגם החלטת המועצה אינה צו, ולפיכך ידעה המשיבה שקיימת התייחסות אל החלטת המועצה כאל צו.

42. ב"כ המערערת טען כי המערערת ידעה את המשיבה בדבר התוכן של פרק ד' לחוק במכתב המנכ"ל שנשלח אליה. עוד נטען כי למשיבה ניתנה זכות שימוע ולאחריה ניתנה החלטת מועצת העיר. ב"כ המערערת הדגיש כי המשיבה ידעה על קיום זכותה לערר, בהינתן הערר הראשון שהגישה. ב"כ המערערת אישר שהמערערת הייתה צריכה לפעול באופן יותר מסודר, כלשונו, אולם טען, מנגד, כי המשיבה לא ערערה על החלטת מועצת העיר במשך פרק זמן ארוך. בנקודה זו נטען כי אף לאחר החלטת בימ"ש השלום בבקשת המשיבה לתיקון כתב תביעה, לא הוגש הערר על ידי המשיבה, כי אם פרק זמן ממושך לאחר מכן.

43. ב"כ המשיבה חזר בדיון בפני על האמור בתגובת המשיבה, תוך שטען כי חל בענייננו השתק שיפוטי, זאת בהינתן העובדה שלשיטתו, המערערת כרשות שלטונית, טענה בשני קולות. בנקודה זו ציין ב"כ המשיבה כי המערערת טענה במסגרת הערר הראשון כי החלטת המועצה משרתת רק את מכתב המנכ"ל, שבעיניה היווה צו, ובמסגרת בקשתה למחיקת הערר השני, טענה המערערת כי יש למחוק את הערר אך מנימוק אחד ויחיד, נוכח העובדה שמכתבו של היועמ"ש של המערערת אינו צו. ב"כ המשיבה ציין כי לא עלה על דעתו שהחלטת המועצה מהווה צו, וכי הערר השלישי הוגש אך בהינתן החלטת בימ"ש השלום בבקשה לתיקון כתב תביעה, לפיה יש לראות את החלטת המועצה כצו.

ב"כ המשיבה טען, כי לא החל במקרה שבפנינו מרוץ הזמן להגשת הערר, הקבוע בחוק, זאת בהינתן העובדה שלא בא לעולם צו, העומד בכללי הצורניות הנדרשים בחוק. עוד נטען, כי המערערת לא המציאה את הצו לידי המשיבה, ומשכך לא החל מרוץ הזמן להגשת הערר. כן טען ב"כ המשיבה, כי בנסיבות העניין יהא זה יוצא דופן לקבוע שחל במקרה שבפנינו שיהוי.

דיון והכרעה

44. אקדים אחרית לראשית ואציין כי דין הערעור בתיק זה להתקבל, זאת בהינתן האיחור הניכר בהגשת הערר

השלישי על ידי המשיבה, זאת כפי שיבואר ויפורט להלן.

45. חוק הרשויות המקומיות (שימוש ארעי במגרשים ריקים), תשמ"ז-1987 (להלן, כאמור: החוק או חוק הרשויות המקומיות) קובע בסעיף 9, כהאי ליסנא:

"מי שרואה את עצמו נפגע על ידי צו לשימוש ארעי רשאי, **תוך 30 ימים מיום קבלתו** (הדגשה שלי - ר.ב.), לערר עליו לפני בית המשפט לעניינים מקומיים..."

46. במקרה דנן הוגש הערר השלישי על ידי המשיבה באיחור ניכר, זאת בניגוד למצוותו הנ"ל של המחוקק. כאן אציין כי החלטת מועצת העיר שניתנה ביום 24/7/13, היוותה חלק מנושאי הערר השני. ודוק, המשיבה, במסגרת הערר השני שהגישה ביום 1/9/14, טענה, כהאי ליסנא:

"בנוסף, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע כי המכתב ו/או הפרוטוקול מיום 24/7/13 ... ו/או כל החלטה ו/או כל הודעה אחרת מטעם המשיבה (המערערת שבפנינו), עד להגשת ערר זה אינם מהווים צו כנדרש בחוק. לחילופין, יורה בית המשפט הנכבד על ביטולו מפאת הנימוקים אשר יפורטו בערר זה".

47. הנה כי כן, המשיבה כבר ביום 1/9/14 התייחסה אל פרוטוקול מועצת העיר מיום 24/7/13, הכולל, כאמור, את ההחלטה להארכת הצו, כאל מסמך המתיימר להיות צו, ולפיכך ביקשה מבימ"ש קמא לקבוע כי המסמך הנ"ל אינו מהווה צו, ולחילופין, להורות על ביטולו, זאת במידה שבימ"ש קמא יראה במסמך זה כצו. בנקודה זו יצוין כי אין לקבל את טענת המשיבה בערעורה בתיק זה, לפיה בימ"ש קמא הכריע בהחלטתו בערר הראשון כי החלטת מועצת העיר אינה מהווה משום הארכת תוקפו של הצו הקודם משנת 2008. ודוק, בערר הראשון נדון אך ורק עניין ההודעה במכתבו של מנכ"ל המערערת, כמתיימרת להאריך את תוקפו של הצו הקודם. הערר הראשון הוגש על הודעת המערערת מיום 26/6/13, שנחתמה, כאמור, על ידי מנכ"ל המערערת. בערר הראשון נטען כי מכתבו הנ"ל של מנכ"ל המערערת אינו צו ערוך כדיון, מה גם שלא נערך למשיבה שימוע ולא התכנסה מועצת העיר לדון בעניין הארכת תוקפו של הצו. בימ"ש קמא, בהחלטה מושא הערר הראשון, התייחס בשולי הדברים להחלטת מועצת העיר מיום 24/7/13, מבלי שהתקיים דיון בעניין זה. ברם, אין בהתייחסות זו של בימ"ש קמא כדי ללמד בדבר קבלת החלטה כדיון, המורה כי החלטת מועצת העיר אינה מהווה צו.

48. המערערת, במסגרת בקשתה לסילוק הערר השני על הסף (נספח 12 להודעת הערעור), התייחסה באופן מפורש אל החלטת מועצת העיר מיום 24/7/13 כאל צו, זאת בניגוד לטענתה של המשיבה, כאמור, בעניין זה. ודוק, המערערת, בסעיף 8 לבקשתה הנ"ל, לאחר שציינה כי מכתבו של היועמ"ש מטעמה מיום 29/7/14, אינו מהווה צו, טענה, כהאי ליסנא:

"יתרה מכך, ניסיון העוררת (המשיבה דכאן) לקשור "מכתב" זה של הח"מ לצו שהוצא על ידי מועצת העיר של המשיבה (המערערת דכאן) ביום 24/7/13 מהווה ניסיון כושל מצד העוררת להתגבר על העובדה שהמועד להגשת כתב ערר על החלטת מועצת העיר מיום 24/7/13, חלף לו זה מכבר".

49. מהאמור לעיל הננו למדים, כי המערערת הבהירה בבקשתה הנ"ל לסילוק הערר השני על הסף הן כי היא רואה בהחלטת מועצת העיר מיום 24/7/13 כצו והן כי, לדידה, המועד להגשת הערר על החלטת מועצת העיר, חלף לו זה מכבר. כך גם בסעיף 9 לבקשה לסילוק הערר השני על הסף, טענה המערערת כי יש לדחות את ניסיונה חסר תום הלב של המשיבה לקשור בין מכתבו של היועמ"ש של המערערת מיום 29/7/14 ולהגדירו כ"צו", לבין החלטת מועצת העיר מיום 24/7/13 (ראו גם סעיף 16 לבקשה לסילוק על הסף, שאף ממנו עולה כי המועד להגשת הערר על החלטת מועצת העיר מיום 24/7/13, חלף לו זה מכבר, וכי לא ניתן לתקוף את החלטת מועצת העיר, באמצעות התבססות על מכתבו של היועמ"ש מיום 29/7/14). בנקודה זו יודגש כי אף במכתבו הנ"ל מיום 29/7/14 של היועמ"ש של המערערת, צוין כי מועצת העיר קיבלה החלטה על החלת צו עפ"י דין, בהתאם להחלטת מועצת העיר מיום 24/7/13.

50. בימ"ש קמא הורה בהחלטתו מיום 10/9/14 בדבר היעדרות לבקשת המערערת לסילוקו של הערר השני על הסף. בימ"ש קמא ביסס את החלטתו הנ"ל על הצהרתו של ב"כ המערערת, לפיה מכתבו אינו מהווה צו כלשהו. ברם, בימ"ש קמא לא נתן דעתו בהחלטתו הנ"ל לטענתה של המערערת, לפיה החלטת מועצת העיר מיום 24/7/13 הינה זו המהווה צו.

51. המשיבה לא ערערה על החלטתו הנ"ל של בימ"ש קמא, הנעתרת לבקשת המערערת לסילוקו של הערר השני על הסף, זאת על אף שבימ"ש קמא לא נתן את הדעת בהחלטה הנ"ל, לבקשתה של המשיבה בערר השני להורות, כאמור, כי החלטת מועצת העיר מיום 24/7/13 אינה מהווה צו או, לחילופין, להורות על ביטולו, מה גם שהמערערת הבהירה, כאמור, כי היא רואה בהחלטת מועצת העיר מיום 24/7/13 כצו וכי המועד להגשת הערר על החלטה זו, חלף זה מכבר. עוד יכולה הייתה המשיבה, למצער, לפעול להגשת הערר השלישי, בסמוך למועד סילוקו של הערר השני, תוך 30 יום מיום קבלת ההחלטה בערר השני, שניתנה כאמור, ביום 10/9/14. דא עקא, שהמשיבה לא עשתה כן והמתינה פרק זמן ניכר של כשנתיים עד להגשת הערר השלישי, המתייחס כולו להחלטת מועצת העיר מיום 24/7/13, כפי שעולה מכותרת כתב הערר שהוגש ביום 22/9/16.

52. אף אם נקבל את טענת המשיבה, לפיה ידעה על ההתייחסות אל החלטת מועצת העיר מיום 24/7/13, כאל צו, מהחלטתו של בימ"ש השלום בבקשה לתיקון כתב התביעה, הרי שהחלטתו הנ"ל של בימ"ש השלום בקריות, ניתנה ביום 8/10/15, היינו כשנה עובר להגשתו של הערר השלישי. עוד יצוין, למעלה מהנדרש, כי ביהמ"ש המחוזי נתן את החלטתו בבקשת רשות הערעור שהגישה המשיבה על החלטתו הנ"ל של בימ"ש השלום, ביום 23/12/15, זאת 9 חודשים עובר להגשת הערר השלישי. בנקודה זו יודגש כי בהחלטה הנ"ל של ביהמ"ש המחוזי (כב' השופטת בטינה טאובר) צוין, כאמור, כי החלטת המועצה מיום 24/7/13 ניתנה, לאחר שהתאספה מועצת המערערת, שקיבלה החלטה על עריכת הצו, ולפיכך, בנסיבות אלו, משנמנעה המשיבה מלערער על ההחלטה הנ"ל, הרי שהצו עומד בעינו. על אף לשונה הברור של החלטתו הנ"ל של ביהמ"ש המחוזי, אשר אינה משתמעת לשתי פנים, המשיכה המשיבה להשתהות ולא פעלה, למצער, להגשת הערר תוך 30 יום מיום קבלת החלטתו הנ"ל של ביהמ"ש המחוזי, כי אם חודשים רבים לאחר מכן, ולפיכך אין לה להלין אלא על עצמה בלבד בעניין זה.

53. בענייננו, חרגה המשיבה באופן ניכר ומשמעותי ממצוותו של המחוקק בסעיף 9 לחוק הרשויות המקומיות, זאת עת שהגישה את הערר השלישי באיחור של ממש, דבר המצדיק את דחייתו של הערר השלישי על הסף. בנקודה זו יצוין

כי אין בידי לקבל את טענת המשיבה, כי לא הודע לה על זכותה להגיש ערר, כאמור בסעיף 9 הנ"ל, מה גם שהמשיבה עצמה כבר פעלה להגשת הערר הראשון והערר השני, כפי שטען בעניין זה ב"כ המערערת, ובצדק. אף המשיבה עצמה מאשרת בטיעונה, כאמור לעיל, כי הערר השלישי הוא תולדה של החלטת בימ"ש השלום בבקשה לתיקון כתב התביעה, והרי בימ"ש השלום בהחלטתו הנ"ל מיום 8/10/15, קבע כי סילוק הערר השני, שכלל טענות כנגד הצו של מועצת העיר מיום 24/7/13, מעמיד את המשיבה במצב כאילו לא הגישה ערר על הצו הנ"ל, ומשכך השלימה עמו והוא בתוקף ועומד על כנו. המשיבה, לפיכך, ידעה גם ידעה על זכותה להגשת הערר, העולה, כאמור, מסעיף 9 לחוק הרשויות המקומיות, אולם השתהה ולא פעלה להגשת הערר אלא לאחר תקופה ניכרת.

54. לכל האמור לעיל אוסיף, כי עובר למתן החלטת מועצת העיר מיום 24/7/13, פעלה המערערת, כאמור, לעריכת שימוע למשיבה, זאת ביום 17/7/13 (ראו פרוטוקול השימוע, נספח 3 להודעת הערעור). שבעה ימים לאחר המועד הנ"ל התכנסה מועצת העיר, ובפרוטוקול הדיון נדונה הארכת תוקפו של הצו, ו"הוחלט, פה אחד, לאשר החלטת צו על פי חוק הרשויות המקומיות (שימוש ארעי במגרשים ריקים) על חלקות 241, 242, 244, בגוש 11017". אף אם נפלו פגמים טכניים וצורניים בהחלטתה הנ"ל של מועצת העיר, באופן שאינו עולה בקנה אחד עם האמור בסעיפים 8 ו-13 לחוק הרשויות המקומיות, הרי שאין בכך כדי להצדיק הידרשות לערר השלישי שהגישה המשיבה באיחור כה ניכר, זאת יותר מ-3 שנים לאחר מתן החלטת מועצת העיר, ותוך הפרת מצוות המחוקק, המתירה הגשת ערר על ידי מי שנפגע ממתן הצו, תוך 30 יום מיום קבלתו, ולא מעבר לכך. זאת ועוד, תוקפו של הצו המוארך הוא ל-5 שנים, ולפיכך לא יעלה על הדעת שצד הרואה עצמו נפגע על ידי צו לשימוש ארעי, יעשה דין לעצמו ויגיש ערר מספר שנים לאחר מועד מתן הצו או ההחלטה הנחזית להיות צו שכזה.

55. בשולי הדברים יוער, כי עוד כשנה צפוי לפוג תוקפה של החלטת מועצת העיר מיום 24/7/13, ולפיכך, הפגיעה בזכות הקניין של המשיבה מדחיית הערר השלישי על הסף, אינה חמורה, כפי שנטען בתגובת המשיבה, מה גם שהמערערת עושה שימוש במגרשה של המשיבה, באופן העולה בקנה אחד עם מטרת חוק הרשויות המקומיות, היינו לצורך מגרש של חניה ציבורי, ועל מנת שלא יעמוד מגרשה של המשיבה כמגרש ריק, על כל הכרוך בכך מבחינת הפגיעה באיכות הסביבה.

56. סיכומי של דבר, הריני לקבל את הערעור ולבטל את החלטתו הנ"ל של בימ"ש קמא מיום 26/1/17, וכן להורות בדבר דחייתו על הסף של הערר השלישי שהגישה המשיבה, זאת בהינתן האיחור הניכר בהגשתו, בניגוד למצוות המחוקק. אינני מוצאת לנכון, בנסיבות העניין, ונוכח התנהלותה, כמתואר, של המערערת, במסגרת הארכת הצו משנת 2008, לקבוע צו להוצאות.

המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ח' אייר תשע"ז, 04 מאי 2017, בהעדר הצדדים.